A°. 1843. N°. 91.

MAANDAG, 13 NOVEMBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 8 November 1843.

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste hebben geadresseerd, om *Brieven van Manumissie* voor Slaven, als:

1. GERHARD HEINRICH JANTZEN, voor de Slavin *Philippina* en hare dochter *Merry*; hem in eigendom toebehoorende.
2. YVE SEBILO, voor het Slavenkind *Margaretha*; hem in eigendom toebehoorende.
3. HERNST WERNICKE, voor de Slavin *Elisabeth*; hem in eigendom toebehoorende.
4. KAATJE VOORZICHTIG, voor de Slavin *Margaretha*; haar in eigendom toebehoorende.

Zoo worden al degenen opgeroepen, welke vermeenen mogten, redenen van oppositie te hebben, om binnen den tijd van *drie* weken, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

ADVERTENTIEN.

Transporten.

(28148) Den 16den October 1843. EXPLOICTEUR, aan HENDRIK GOUDMAN, van het Huis en Erf, aan de *Weidestraat*, Oude Wijk La. D. No. 270, Nieuwe Wijk La. D. No. 85.

Den 25sten. Dezelve, aan H. DEGENHARD, van het Huis en Erf, aan de *Kromme Elleboogstraat*, Oude Wijk La. A. No. 92, Nieuwe Wijk La. A. No. 138.

Den 30sten. M. KERSTER, aan J. A. SERQUET, van het Huis, Erf en Achtergebouwen, aan de *Steenbakkersgracht*, Oude Wijk La. D. No. 627, Nieuwe Wijk La. E. No. 79.

Den 2den November. C. EMICKE, aan JS. BENJ. DE VRIES, van den Grond *Abigaëlshoop*, aan het pad van *Wanica*.

Idem. M. A. KEIJSER. Vendumeester, aan J. J. G. SPILKER, van den Grond *Overbrug* en *Crommonie*, c. a. aan de rivier *Suriname* en *Thorarica*, La. A. N. 52.

Den 9den. EXPLOICTEUR, aan L. A. DE MESQUITA, van het Huis en Erf, aan de *Saramaccastraat*, Oude Wijk La. D. No. 552, Nieuwe Wijk La. E. No. 17.

Den 10den. J. F. ROUX en H. G. ROUX qq. P. J. N. VERLUL, eenige Chef van het Huis van Negotie te *Amsterdam*, onder de Firma van de Weduwe VERLUL EN ZOON, aan P. S. LEIJSNER en C. J. LEIJSNER. Executeuren in den Boedel A. F. GERDEMAN en Voogden over deszelfs minderjarige Erfgenamen van een *derde* gedeelte in de Suiker-Plantaadje *Schoonoord*, en een *derde* gedeelte in de verlatene Koffij-Plantaadje *Welgelogen*, c. a., beide gelegen aan de rivier *Commewijne*.

Idem. M. van J. BECKER, aan I. J. DE MESQUITA, van het Huis en Erf, aan de *Zwartenhovenbrugstraat*, Nieuwe Wijk La. E. No. 217, Oude Wijk La. D. No. 418.

Paramaribo, den 11 *November* 1843.

De Griffier van het Geregtshof te *Suriname*,
A. VAN MEERTEN.

(28620) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 17den November 1843, des voormiddags om *half negen* ure, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De KOFFIJ-PLANTAADJE *SCHAAPSTEDE*, cum annexis, gelegen aan de rivier *beneden Commewijne*, ter linkerhand in het opvaren, tusschen de Plantaadjen *de Goede Vriendschap* en *Rhijnberk*; aankomende den Boedel wijlen ALEXANDER ELEAZER SALOMONS.

Paramaribo, den 11 *November* 1843.
T. M. SCHOTBORGH.

De ondergeteekende verwittigt zijne geëerde Begunstigers, dat hij voornemens is de *Affaire* door hem onder de Firma

NIEBERG & BOTHE

gedreven, op te breken, en binnen kort naar het Moederland te vertrekken. Hij biedt zijne voorradige *GOEDEREN* tegen *verminderde prijzen* te koop aan; — alsmede op *favorabele* conditien:

Het door hem bewoond *HUIS* en *ERF*, aan den *Waterkant*, La. A. No. 172. (28622)

Paramaribo, den 9 *November* 1834.
H. A. BOTHE.

(28580) De Vendumeester *A. SALOMONS*, zal MORGEN om *negen* ure, verkoopen:

PROVISIEN, STUKGOEDEREN en een partij groote *BROODSUIKERS*. om verkoop-rekening te sluiten.

Publieke Veilingen.

Departement der Onbeh. Boedels en Weezen.
Door den Vendumeester A. SALOMONS.
Woensdag, 8 *November* 1843.

Het HUIS en ERF, gelegen aan de Klipsteenenstraat, La. B. No. 77. — *f* 1200. — A. M. FERNANDES.

Het HUIS en ERF, gelegen als voren, La. A. No. 246. — *f* 2100. — C. J. LEIJSNER voor de Minderjarige LOUISA PHILIPPINA LEIJSNER. — Beiden aankomende den gemeenschappelijken Boedel PIETER VAN LEEUWEN en nagelatene Huisvrouw HANNA H. WEBER.

Ter Kastelenije van het Geregtshof.
Vrijdag, 10 *November* 1843.

Het HUIS en ERF, gelegen op den hoek van de Keizer- en Zwartenhovenbrugstraten, La. D. No. 1; aankomende H. KRAANSTUIJVER. *f* 2700. — M. E. PINTO.

Door- en ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER.
Vrijdag, 10 *November* 1843.

Het HUIS en ERF, gelegen aan de Rust en Vredestraat, La. E. No. 117; aankomende den Boedel wijlen L. FESSLER. — *f* 1500. — A. WARNSINCK.

De brave Dochter.

De overleden Koning van Zweden Gustaaf III, reed eens, gelijk een gewoon reiziger gekleed en zonder eenig gevolg, door een dorp. Hier werd hij een jong boerenmeisje gewaar, hetwelk aan eene bron water schepte, en zoo veel bevalligheid ten toon spreidde, dat hij haar eenen tijdlang opmerkzaam beschouwde.

Hij bad haar om eene teug water.

»Gaarne, mijnheer!" antwoordde zij; »maar vergun mij u te verzoeken van mij niet lang op te houden; mijne moeder heeft mij noodig en ik kan niet spoedig genoeg weder bij haar zijn."

»Hebt gij nog eene moeder?"

»Ja, mijnheer! zoo gelukkig ben ik; maar zij is arm, en heeft op de gansche wereld niemand, dan mij, tot haren onderstand."

»Waar woont zij?"

»Daar ginder? mijnheer!"

»Hoe? in die ellendige hut?"

»Mijnheer! het is onze woning."

De Koning steeg van het paard, en leidde het aan den teugel achter zich.

»Nu, mijn kind! ik wil u vergezellen, wil uwe moeder leeren kennen, die gij zoo hartelijk schijnt te beminnen."

»O, ik bemin mijne moeder van ganscher harte! Ware ik slechts zoo gelukkig, haar dit, zoo als ik wel wenschte, te kunnen bewijzen."

Onder deze gesprekken was het meisje aan hare armzalige woning gekomen. Gustaaf ging met haar naar binnen, en hoorde reeds buiten het zuchten der moeder.

Het meisje trad voor een slecht bed!

»Lieve moeder," zeide zij, »daar is een heer, dien ik te drinken gegeven heb, en die u zien wil."

De Koning was reeds op het gezigt der hut ontroerd geworden; maar zijne aandoening steeg, toen hij eene oude, gebrekkelijke vrouw op hard stroo zag liggen.

Arme Vrouw!" riep hij uit, »hoe beklaag ik u."

»Ach mijnheer!" hernam de kranke, »mijn toestand zou veel treuriger zijn, had ik dit lieve kind niet, dat dezelve door alle mogelijke zorgvuldigheid zoekt te verligten. Zoudt gij het gelooven, dag en nacht arbeidt zij, en aan hare vlijt heb ik mijn behoud te danken." — God zegene, God beloone haar!" voegde zij er met tranen bij.

»Waardige dochter!" riep Gustaaf innig getroffen, »hoor, mijn lieve kind! Wilt gij wel naar Stokholm komen? — Ik zal u daar gelukkig maken en u eenen braven man verschaffen."

»O, mijnheer! mijne moeder verlaat ik niet, al konde ik ook Koningin worden."

»Nu, wel dan, goed meisje! indien gij volstrekt hier blijven en uwe moeder niet verlaten wilt, zoo wil ik toch uwe deugd beloonen; neem deze beurs!"

Geld, mijnheer? — Zou ik het aannemen, lieve moeder?"

»Vrees niet, lief kind! en neem dit gering bewijs mijner hoogachting aan."

»O, dit is voor mijne moeder," en dadelijk gaf zij haar de beurs.

»Gij kunt het geld" — voer Gustaaf voort, voor uwe deugd gerustelijk aannemen; ik heb het regt om u te helpen, ik ben de *Koning*."

»Onze Koning!" riepen moeder en dochter te gelijk.

De eerste wilde den Koning te voet vallen, doch het meisje lag reeds voor hem op de knieën.

Gustaaf ijlde naar de kranke en dwong haar om in het bed te blijven.

»Blijf, goede moeder! ik ben immers uw Koning, uw vader, en wil u blijken mijner liefde geven!" Tegen het jonge meisje zeide hij: »Vaar voort zoo voor uwe moeder te zorgen;" nam nu op eene liefderijke wijze afscheid en zeide: »Brave goede menschen! door u heb ik eenmaal weder de vreugde gevoeld, van Koning te zijn, en ik zal u mijn medelijden en mijne goedkeuring met de daad bewijzen."

Naauwelijks was de Koning te Stokholm aangekomen, of hij bepaalde voor de beide deugdzame zielen eene jaarlijksche lijfrente voor haar gansche leven, die na den dood der eene op de andere moest vallen.

En toen hij, in het vervolg, vernam, dat het meisje eenen jongen boer uit haar dorp niet onverschillig was, liet hij haar betuigen, dat deze verbindtenis hem beviel, en voegde hij bij de lijfrente nog eene som tot eenen bruidschat.

Zij huwde haren minnaar en vergat, als vrouw, zoo min hare moeder, dat dezelve veel eer altijd het voorwerp van hare teederste zorgvuldigheid bleef.

Armoede en Milddadigheid.

Een bakker en inwoner te Lyon, in Frankrijk, Mazard genaamd, bakte alle dagen een zeker aantal kleine brooden, die hij onder de arme handwerkslieden en ziekelijke oude menschen, welke zich niet tot de schandelijke bedelarij verlagen konden, *om niet*, uitdeelde. De vereerenswaardige bakker vernam even zoo ijverig en zorgvuldig naar hunne namen en woningen, als iemand van zijn beroep kalanten te krijgen zocht.

Hij ging hen zelfs in de verborgene hoeken van hun verblijf na, om hen te vertroosten en te bemoedigen. Stelt u tevreden, mijne lieve Vrienden! zeide hij, ik zal uwen nood zoo lang zoeken te verzachten, als het mij mogelijk is. (Terwijl men hem danken wil:) Wilt gij schertsen! Ik stel er mij een grooter vermaak in, u goed te doen, dan gij, in het goede aan te nemen. Zoodanig was de gesteldheid van Mazards denkwijze.

Op zekeren avond, toen Mazard met zijne gewone uitdeeling bezig was, bemerkte hij aan zijne toonbank eene ongeschikte hand, die bevende twee van de brooden wegnam, welke voor de voorbijgangers ten toon gelegd waren. De bakker stond op, werd eenen man in eenen overrok gewaar, die ijlings voortliep, en gaf zich alle moeite, om hem te achterhalen. De ongelukkige verdubbelde zijne schreden, sprong in eenen donkeren gang, klom tot op de vijfde verdieping, opende eene gebrekkelijke deur, waarvan de planken aan elkander hingen, en sloot dezelve schier achter zich toe.

De bakker was hem op den voet gevolgd en bijna op dit zelfde oogenblik in dezen ellendigen afgelegen hoek aankomen. Hij was begeerig, om te vernemen, wie de dief wezen mogt. Hij ontdekte door de deur eenen hoek onder het dak, hetwelk het verblijf der armoede zelve voor oogen stelde. Hij zag, hoe de man in den overrok de beide gestolene brooden neerlegde onder vier kleine kinderen, die naar hem toegeloopen waren, uitdeelde, en niets voor zich zelven behouden had. — »Eet," zeide hij tegen hen, »eet, ik voor mij heb niet noodig eenig voedsel te nuttigen, ik moet van smart sterven . . . ik heb eene lage daad begaan! ach! indien gij wist . . ." Mazard liet hem niet uitspreken. Hij werd in eene gesteldheid verplaatst, bij welke hij geene bewustheid van zich zelven had, waarvan men aanstonds de gevolgen zien zal, stiet met den voet tegen de deur, zoo dat dezelve open sprong, en sprak den ongelukkigen, die juist de brooden uitgedeeld had, met eene soort van ontevredenheid aldus aan: »Is dat niet verschrikkelijk, vier arme kinderen van honger te laten sterven? Spreek! kent gij mij dan niet? Heen te gaan, en twee kleine brooden weg te nemen, daar ik u toch alles zou hebben gegeven, wat gij noodig hadt. Ik ben zeer te beklagen, dat gij niet meer vertrouwen in mij gesteld hebt, daar ik zulks evenwel meende te verdienen . . . Waarlijk! gij maakt, dat ik weenen moet! Laat dit niet weder gebeuren! Hoor! gij moet alle dagen in mijn huis het brood halen, dat gij noodig hebt. Zie daar, daar hebt gij mijne geldbeurs, het doet mij zeer leed, dat ik niet meer dan zoo veel aan geld bij mij heb."

De ongelukkige familie, die van haren schrik eenigzins hersteld was, had zich voor den edelmoedigen bakker te voet geworpen, en wenschte hem duizenderlei zegeningen. »Wilt gij mij dan om het leven brengen? Ik kan het niet uitstaan, wat ik gevoel! Mijne vrienden! mijne vrienden! Daar valt mij juist in, ik heb vergeten . . . neen! Gij moet niet om brood bij mij komen, ik zal daar wel voor zorgen, en het u alle avonden zelf brengen."

Toen Mazard weder te huis was gekomen, sprak hij nergens van. Het was hem als aangeboren, het goede, dat hij deed, te verzwijgen.

Bede en verhooring, beide even ijsselijk.

De geschiedboeken van Hongarije behelzen veelvuldige trekken van grooten moed en meer dan mannelijke welberadenheid, welke Hongaarsche Vrouwen en Meisjes in bange dagen van nood, en ijsselijke oogenblikken van het hoogste gevaar, bewezen hebben. Geen der zwakste van dezelve is die, welken ik hier mededeel.

Wanneer in Hongarije van harde gebeurtenissen gesproken wordt, blijft de ongelukkige slag tegen de Ottomannen bij Mohatsch niet vergeten. Een groot gedeelte van de bloem der Hongaarsche natie had deze slag vernield; het overschot vlugtte. De hoofdstad des lands, Ofen, werd door de inwoners verlaten, en Sultan Soliman meende de vlugt der inwoners niet harder te kunnen straffen, dan door hunne woningen in puinhoopen te veranderen. Ofen stond in lichtelaaije vlam, en het heer der Ottomannen overstroomde het land, dorstende naar bloed en vlammende op buit. De vlugtelingen dachten in het gebergte Wertesche, tusschen Ofen en Gran, veilig te zijn, inzonderheid verzamelden zich in het dorp Maroth eene talrijke menigte van edellieden, burgers en boeren, dienstbaren en vrijen, met vrouwen en kinderen. Een gedeelte der krijgslieden, die uit den slag ontkomen waren, voornamen en geringen, vond ook den weg naar dit afgelegene dorp. De Turken ijlden hen na. Twee dagen lang verdedigden zich de dappere Hongaren als wanhopenden; op den derden dag ondernamen de Turken eenen algemeenen aanval, die met zoo veel woede uitgevoerd werd, dat slechts weinige Christenen zich redden konden.

Onder deze weinigen, was Dobozij; zijne echtgenoote springt achter hem op het paard, en in een oogenblik zijn ze van daar: — maar niet onbemerkt. De Turken vervolgen hen, en halen de vlugtenden in. Het paard wordt weldra vermoeid, en kan hen beiden niet ver meer dragen. »Zet er mij af," zegt de vrouw, »opdat gij uw leven moogt redden; doch verhoor mijne eenige bede: de dood van uwe hand opdat ik niet de slavin der Turken behoef te worden." De man antwoordt: »Houd moed, en vertrouw; God zal ons beiden redden." Zij spannen hunne laatste krachten in; maar de vijanden komen steeds nader, terwijl hun paard al zachter begint te loopen. De vrouw smeekt dringender, teederder; toen de Turken hen ingehaald hadden en reeds de zwaarden naar hen uitstrekten, springt zij van het paard en bezweert haren man, haar te dooden. Dobozij keert zich snel om, en met eenen steek is de geliefde niet meer. Woedend vliegt hij op de schaar der vijanden in; de wanhoop maakt hem tot eenen leeuw; doch weldra bezwijkt hij voor de menigte, en valt dood onder de lijken neder.

ADVERSARIA.

Tegen den rabbi Meijer zeide eens een Keizer: »*Uwe meening, dat de dooden in het leven terugkeeren, komt mij belagchelijk voor; want hoe kan iets dat zich langzamerhand in stof oplost, weder levend worden?*"

»Mijn leermeester," zeide de dochter des Keizers, die juist daarbij tegenwoordig was, »ik wenschte wel, dat gij uwe leerlinge veroorloofdet, om de vraag van haren vader te beantwoorden. — Een kunstenaar bereid uit verscheidene stoffen een glazen vat. Als het breekt, verzamelt hij de stukken en vervaardigt een nieuw daaruit. En zou God, de grootste kunstenaar, dit niet vermogen te doen?"

De vader zweeg en rabbi Meijer beloonde haar met eenen goedkeurenden glimlach.

Op Java was een Orang-Outang, die vuur konde aanzetten, en het met zijnen mond aanblies; die visch roosterde, om het niet gekookte zelf te eten, en hierin bijna volkomen den mensch nabootste.

Op een der Moluksche Eilanden was een even zoo afgerigte aap. Deze ging regt op, en bediende zich van zijne armen en handen, als een mensch, en in het algemeen waren zijne handelingen en aandoeningen zoo levendig, en beteekenend, dat een stom mensch zich naauwelijks verstandiger scheen te kunnen uitdrukken. Zijne vreugde of zijn verdriet betoonde hij meestal daardoor, dat hij met zijnen voet op den grond stampte. Men had hem dansen geleerd, en hij schreide somtijds als een kind. Aan boord van een schip klom hij dikwijls bij het touwwerk op en neer, en maakte dikwijls kunsten als een koorddanser, om het gezelschap den tijd te verdrijven. Met ongeloofelijke handigheid kon hij zich van het eene touw tot het andere slingeren, ofschoon deze dikwijls vijftien tot twintig voet van elkander verwijderd waren.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Het gekoperd tweedeks Galjootschip Concordia, Kapt. J. H. Witt. — Adres bij Leijsner en Scheffer.

Het gekoperd Nederlandsch Kofschip de Hoop, Kapt. J. C. Radeloff. — Adres bij van West en De Haan.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Suriname, Kapitein R. van der Meij. — Adres bij J. E. Gellée. — Sluit .. November.

Het gekoperd Schoner Kofschip Snelheid, Kapt. F. J. Kamp. — Adres bij L. D. J. van Bommel.

Het gekoperd tweedeks Galjootschip de Onderneming, Kapt. J. C. Akkes. — Adres bij J. L. Gellée.

Het gekoperd tweedeks Fregatschip Sophia Maria, Kapt. A. J. Andresen. — Adres bij L. D. J. van Bommel.

Het gezinkt Schoner Kofschip Haarlingen, Kapitein J. J. Dijk. — Adres bij Leijsner en Scheffer.

Het gekoperd tweedeks Galjootschip Nicolaas Witzen, Kapt. P. F. Lange. — Adres bij J. F. Faverey.

Het nieuw gebouwd gekoperd tweedeks Barkschip Catharina, Kapt. H. M. Hillers. — Adres bij H. Hagenhard.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.